

4.2018

Herolt

Časopis Gymnázia Turnov

Obsah

Úvod	1
Nová pedagogická asistentka	2
Septima a 3. C v Itálii	3
Zájezd do Anglie	4
Cvičení z anglického jazyka a projekt Zvolši.info	5
Vánoce na GyTu	6
Exkurze do Polska	6
Poslední zvonění	7
Recenze Cafe Imperial	8
Recenze filmu po strništi bos	9
Studentská tvorba	10
Rozhovor s předsedou školního parlamentu	14

Úvod

Vážení čtenáři,

je nám ctí, že držíte v rukou nové číslo časopisu Herolt. Tento školní rok je dubnové vydání první, jelikož jsme dlouhou dobu řešili určité personální problémy. Ty už jsou ale překonány a my pevně doufáme, že dlouhou odmlku vám alespoň trochu nahradí ohlédnutí na nejzajímavější události, které se doposud udály. Těšit se můžete i na mnoho dalšího, například několik recenzí či studentskou literární tvorbu. Ačkoliv je toto první vydání lehce odlišné oproti původnímu konceptu, tak věříme, že se vám bude líbit a najdete s i třeba čas i na další vydání, které již bude „standardní“. Přejeme příjemné čtení!

Redakční rada

„Je zhola zbytečné se ptát, má-li život smysl či ne. Má takový smysl, jaký mu dáme.“

Seneca

Nová pedagogická asistentka

Od začátku tohoto školního roku máme na našem gymnáziu novou pedagogickou asistentku. Jmenuje se Mollie Schaefer a přišla k nám v rámci Fulbrightova stipendia z USA, konkrétně ze státu Alabama. Po celý školní rok pomáhá na vyšším gymnáziu s výukou angličtiny. Zde si můžete přečíst několik jejích dojmů z Turnova:

„I’ve found Turnov to be quite charming. There are several days when I’ll be walking home from GyTu, stop in my tracks, and revel in the fact that I actually live here. From the buildings to the cobblestone streets, the forests and the river walks, this town is really quite something. There are bits and pieces of Turnov that remind me of Florence (the town where I attended university), which is comforting whenever I start getting homesick. Nearly anything I could want or need is within walking distance of my apartment. Coming from America where everyone drives and walking is an oddity, this is fantastic. I’ve found Czech people to be very friendly and helpful, especially after I attempt to speak my very limited Czech. The weather is much chillier here than in Alabama, so I feel like I’m experiencing my first real autumn (and gearing up for my first real winter). In any case, I still feel like I’m settling in. So, if anyone has requests for what I should do in my free time, I’d love to hear your recommendations. Overall, I quite like living here and I feel exceptionally lucky.“

Septima a 3. C v Itálii

Septima a třetí ročník využily možnosti si letošní prázdniny o pár dní prodloužit, a vyrazily za odpočinkem a poznáním do země nejlepší pizzy a chutných těstovin, do Itálie. Zájezd se konal od 1. do 10. září a zúčastnila se jej většina obou zmíněných tříd společně s třídními učitelkami pí Buckovou a pí Kňapovou. I když byl zájezd zaměřen spíše rekreačně, navštívili jsme množství známých italských měst (Ravenu, Loreto – katolické poutní místo či Ascoli Piceno), kde jsme měli tu možnost si prohlédnout řadu architektonických skvostů, projít se romantickými uličkami či ochutnat tradiční italskou zmrzlinu.

Většinu dní jsme strávili v Albě Adriatice, kde jsme byli ubytováni v apartmánech. Denně jsme čerpali energii ze slunce na pláži, kde jsme se opalovali či dováděli ve vlnách.

Nejzajímavější, ale také nejnáročnější byl pro většinu z nás den strávený v Římě. Museli jsme vstávat již ve tři ráno, abychom vše stihli, avšak stálo to za to. Řím je opravdu nádherné město, kde si na své přišli především nadšenci historie, jelikož dějiny na návštěvníka dýchají odevšad. Zavítali jsme také do nejmenšího státu světa, do Vatikánu, kde jsme se obdivovali překrásnému Svatopeterskému náměstí. Zhlédli jsme známé Forum Romanum, Pantheon či si hodili minci do Fontany di Trevi, abychom se do Říma znovu vrátili. Prošli jsme se po Španělských schodech a navštívili symbol Itálie, monumentální Koloseum.

Při cestě zpět do České Republiky jsme se ještě zastavili v Modeně, městě známém výrobou luxusních aut Ferrari, kde jsme navštívili muzeum zakladatele této značky. Další zastávkou bylo město zamilovaných, Verona. Zde jsme zhlédli proslulý balkónek, odkud na Romea volala Julie v celosvětově uznávaném Shakespearově dramatu.

Myslím, že zájezd se velice vydařil a určitě bych jej doporučila i mladším ročníkům. Z Itálie jsme si odvezli množství zážitků a upevnili vztahy ve třídách.

Nicol Laurinová, 3.C

Zájezd do Anglie

V týdnu od 30. 9. do 7.10 se část studentů z kvarty a kvinty zúčastnila studijního zájezdu do Anglie. Celý zájezd se až na poslední den strávený v Londýně odehrával přistavním městečkem Bournemouth. Organizátorem této akce byla ZŠ Liberec, Na Výběžku v kooperaci se Student Agency. Cílem zájezdu bylo kromě zdokonalení znalostí angličtiny také poznání oblasti Jihozápadní Anglie.

Naše cesta začala v sobotu odpoledne na autobusovém nádraží, kde jsme se setkali. Pokračovala přes několik evropských států až do cílového města, které jsme si po příjezdu také náležitě prohlédli. Večer jsme se již setkali s hostitelskými rodinami, které nám po celou dobu zájezdu poskytovaly ubytování. Následující čtyři dny měly podobný průběh. Dopoledne se vždy trávilo ve škole, kde nám byla poskytnuta patřičná výuka, převážně orientována na mluvenou podobu jazyka. Odpoledne se již vždy nesla v cestovatelském duchu. Navštívili jsme tak například Stonehenge, Salisbury, či Portsmouth a mnoho dalších zajímavých míst. V pátek brzy ráno jsme se vydali na cestu do Londýna. V průběhu celého dne jsme viděli všechny významné památky tohoto překrásného města, neopomínaje Westminsterský či Buckinghamský palác, nebo Tower Bridge. Potom nás čekala už jen cesta domů, jejíž úmornou délku nám avšak pomohlo překonat pomyšlení na skvěle strávený týden a zavazadla plná suvenýrů.

Z mého pohledu byl tento týden jeden z nejlepších zážitků mého života. Nadchla mne nejen okouzlující anglická krajina, ale i pohostinnost anglické rodiny, u které mi bylo potěšením bydlet. Nelze nezmínit také velmi dobrou jazykovou zkušenost, která je jistě značným přínosem pro každého studenta. Osobně považuji tento zájezd za značně vydařený a rád něco podobného znovu absolvuji.

Jan Dubický, 5.A

Cvičení z anglického jazyka a projekt Zvol.si.info

Cvičení z anglického jazyka patří do nabídky volitelných předmětů pro žáky maturitních ročníků. Ačkoliv je to jeden z nejzajímavějších seminářů, které škola nabízí, je důležité zmínit, že není určen pro každého. Cílí na ty z nás, které baví angličtina, nebojí se vyšší úroveň jazyka a mají zájem diskutovat o aktuálních tématech ze světových médií. I přes jeho obtížnost se nás v letošním školním roce scházela plná třída.

Mezi hlavní náplně tohoto semináře patří práce se zahraničními zdroji a orientace v aktuálních politických, ekonomických a sociálních událostech. To vše v angličtině. V uplynulém roce jsme se "ponořili" do problematiky držení zbraní ve Spojených státech, vztahů mezi státy Blízkého Východu, ale také dopingové aféry či problémů naší generace zvané Millenials.

V rámci jedné dvouhodinovy cvičení jsme se zúčastnili přednášky studentky Masarykovy univerzity, která spolu se svými spolužáky vytvořila příručku Surfařův průvodce po internetu. Její rady, jak přistupovat k ne vždy pravdivým informacím, které se na internetu objevují, zaujaly také finskou televizi. Ta se spolu s námi celé přednášky zúčastnila a některým z nás dala příležitost se ohledně médií vyjádřit na kameru.

Cvičení z angličtiny nepatří mezi odpočinkové semináře. Právě naopak. Ten, kdo rád diskutuje a chce se seznámit se složitější angličtinou, se tu ale rozhodně nudit nebude.

Tereza Kozáková, 4.C

Vánoce na GyTu

Jak už tomu bývá každým rokem, tak i letos byl předvánoční čas na našem gymnáziu obohacen bohatým kulturním programem.

První část začala již ve čtvrtek 22. prosince o velké přestávce. Proběhl tam vánoční koncert v podání americké lektorky Mollie Schaefer a pana Ondřeje Halamy. Kromě českých vánočních písní jsme mohli slyšet i ty anglické. Některé z nich si Mollie dopředu nacvičila se třídami, ve kterých učí.

Vánoční program pokračoval v pátek, nejprve vánočním představením, pojednávajícím o vánočních tradicích. To jsme viděli v podání nového divadelního souboru, složeného z žáků 1. A a 2. A. Potom si pro nás primáni připravili ještě jednu píseň, konkrétně Půlnoční. O zakončení se pak postaral improvizovaný sbor, jehož členy se stali studenti z hned několika tříd. Nakonec jsme tak slyšeli snad všechny klasické vánoční písně a koledy. Páteční program proběhl pod taktovkou studentů Veroniky Rubášové a Vojtěcha Franců. Jsem si jist, že jako každý rok tak i letos se vše vydařilo a bude tomu tak i v příštích letech. Šťastné a veselé!

Jan Dubický, 5.A

Exkurze do Polska

Ahoj! Všichni. Jsem Tonnám Tachawatanawisal nebo všichni jsou říkat "Tonda". Dneska ja budu psát ohledně školní výlet do Krakova a Dne 9 Března se naše navštívila do Osvětim.

Krakov je velmi daleko protože my jsme jet autobusem pro 7,30 hodin tak jsem trochu unavený. Ale když jsem byl v Krakově, jsem necítil se unavený protože Krakov je velmi krásný. Nejdřív jsme šli a Wavel hrad že vedle Vistula řeka v deštivém rano. Uvnitř hrad mám a krásný kostel.

A pak jsme šli a Kazimierz Židovská čtvrť. Kazimierz Židovská čtvrť je jewish město. A potom jsme šli do Rynek glowný a to je velký hlavní náměstí v Krakově v slunečno dopoledne.

A potom v odpoledne jet autobusem do Osvětim muzeum. Tady je strašidelný muzeum. Když jsem neznala víc historie a viděli jsme hodně obuv, vlasy a zavazadla židovské cítím se strašidelněji.

A jsme šli do prohlídka vzhlazovacího tábora Birkenau mám záchod a ložnice židovské který to vypadá špinavě a nepohodlně.

To výlet je dobrý a mám líbí protože můžeme studuju historii a cestovat současně.

Tonnám Tachawatanawisal, 7.A

Poslední zvonění

V pátek 27.4. 2018 se konalo na Gymnáziu Turnov poslední zvonění. Ráno maturanti chodili po městě a všelijak pomalovávali nebo jinak škodili kolemjdoucím a vybírali od nich drobné. Od osmi hodin chodili po škole a navštívili všechny třídy. Ve všech třídách si studenti zahráli soutěž. Třetí vyučovací hodinu pro nás na zahradě zahráli a zazpívali různé písničky. To jsme si opravdu moc užili a také jsme si nějakou tu písničku zazpívali s nimi. Bylo to super a už se těšíme na další ročníky.

Elen Drahoňovská a Kristýna Kalkusová, 1.A

Recenze Cafe Imperial

Jednoho podzimního dne mě mé kroky zavedly do Prahy, do ulice Na Poříčí, do vyhlášeného Cafe Imperial. A proč jsem zvolil právě tento podnik? Odpověď je jednoduchá a spočívá ve jménu šéfkuchaře. Místní šéfkuchař je totiž Zdeněk Pohlreich, nejznámější český gastronom a tvůrce několika úspěšných televizních pořadů. Restaurace je opravdu velmi populární, svědčí o tom i fronta za dveřmi podniku. Co mě již při příchodu upoutalo, byl interiér ve stylu Art Deco. Ornamenty na stěnách a stropu byly opravdu úchvatné a všechny dekorace spolu hezky ladily. Ostatně, interiér restaurace má za sebou poměrně dlouhou historii. První kavárnu, která zde byla otevřena, navštěvoval i Franz Kafka a mnoho dalších osobností té doby. Když na mě a mého kamaráda došla řada, číšník nás přivítal, usadil a jak je v takovýchto restauracích zvykem, odnesl nám bundy do šatny.

Jako předkrm jsem si vybral paštiku z husích jater se selským chlebem. Paštika byla servírována v malém červeném hrnečku, vedle něhož byla miska s kyselými okurkami. Společně s chlebem to vše tvořilo jeden celek na hranatém talíři. Paštika chutnala jemně a delikátně, kyselé okurky k ní byly se svoji výraznější chutí dobrým protikladem. Chléb byl křupavý a pro paštiku byl ideálním podkladem. Hlavní chod jsem zvolil z poledního menu, konkrétně Teres Major steak (steak z ramenního svalu). Byli k němu brambory, pečené ve slupce, s bylinkami. Maso bylo dobře ochucené a velmi šťavnaté. Také mohu pochválit obsluhu, která mi ochotně pomohla s výběrem propečení (zvolil jsem medium). Po hlavním chodu přišel dezert, čokoládová bomba „surprise“. Podávána byla velmi efektně. Byl mi přinesen talíř s čokoládovou koulí, jež byla následně politá horkou čokoládovo-višňovou omáčkou, díky které se rozpustila. Pod krustou čokoládové koule byla zmrzlina. Dezert byl opravdu skvělý a byl dobrou, sladkou tečkou za celým obědem.

Cafe Imperial je opravdu velmi dobře fungující podnik, vedení zkušeného šéfa je vidět na každém kroku. Dobré jídlo, vytrénovaná obsluha, krásné prostředí, prostě všechno, jak má být. Restaurace je také zmiňována v Michelinově průvodci, hodnocena je v rubrice „The MICHELIN Plate“, kde je hodnoceno několik vybraných restaurací v Praze. Hodnocení komisařů Michelinu bylo kladné. Někoho by mohli odradit ceny, ale vzhledem k tomu, že jde o podnik mediálně známého kuchaře, nacházející se v centru Prahy, jehož kvalitu potvrzuje i Michelin, ceny nejsou až tak moc vysoké. Rozhodně doporučuji si před návštěvou rezervovat stůl. Pokud se pro restauraci nakonec rozhodnete, určitě neuděláte chybu.

Jan Dubický, 5.A

Recenze filmu po strništi bos

Před šestadvaceti lety uvedl, tehdy debutující, Jan Svěrák (dnes asi jeden z nejznámějších a komerčně nejúspěšnějších režisérů porevoluční éry) na plátna kin malého Edu Součka, alter ego svého otce, jenž byl postavou filmu *Obecná škola* (1991), za který sklídl nejen fenomenální úspěch, ale i odborné uznání, včetně nominace na Oscara.

Děj filmu *Po strništi bos* těsně předchází *Obecné škole* a začíná, když nedostatečná loajalita otce Součka (Ondřej Vetchý) k nacistické moci vede k jeho vyhození z práce a vystěhování ze služebního bytu. Proto odjíždí z Prahy na venkov, kde Součkovi vlastní statek. Ve statku žije teta s rodinou a prarodiči. Nový domov pro Edu znamená více, než jen jinou střechu nad hlavou. Pomalu se seznamuje s vesnickou klukovskou partou, ve které se z pražského kluka v bílých podkolenkách a naleštěných polobotkách, stává vesnický kluk, kterému nevadí chodit v zabláceném oblečení či bez jedné ponožky.

Část příběhu se zabývá odkrývání příčin rodinného konfliktu, kdy děd Souček tak nevraživě shlíží na svého zavrženého syna Karla, kterému se říká Vlček (Oldřich Kaiser). Poznávání minulosti vlastní rodiny je ale pro osmiletého kluka ztíženo tím, že ne vše je pro něj srozumitelné. Z náznaků si ale postupně skládá mozaiku, která se vztahuje jak k minulosti jeho maminky (Tereza Voříšková), tak především k důvodům, jež vedly k rozkmitání děda Součka a strýce Vlčka.

Vracet se k téměř zlidovělým postavám kutilského tatínka a laskavé, ale v rámci potřeby také rázné maminky bylo pro režiséra jistě dosti obtížné. Nejenom, že nemohl obsadit stejné herce, kteří účinkovali ve filmu *Obecná škola*. Naplnit divácká očekávání se tak stalo úkolem pro Ondřeje Vetchého a Terezu Voříškovou, kteří se dokázali přizpůsobit svým předchůdcům, aniž se jejich postavy změnilly v karikatury. A myslím si, že tato náročná úloha se jim velmi povedla. Snímek *Po strništi bos* má něhu, kouzlo, cit i vtip a filmařské řemeslo, na něž je radost se dívat, třebaže mu chybí víc napětí a překvapení.

Adéla Růžičková, 5.A

Studentská tvorba

Spící

Úplně prázdná, bez citu,
hledám smysl, proč tu být...proč žít.

Hledám.

Bloudím.

Čekám.

Ztrácím a nenacházím.

Neslyším.

Nemám touhy, ani přání.

Prázdná zdání.

Doufám.

Přeju si.

Přemýšlím.

Nevidím.

Nevím.

Snad jen přelud.

Nic.

Jsem spící.

Pavčina Pacáková

Turistka

Ke štěstí

spokojená rohožka

vržena do Skaláku

i s kočkou

vrní pískovce.

A turistka z Mnichova olízla si prst.

Vojtěch Franců

Nebe bylo starý a dřavý,
Ač nechci tě tím mást,
Já lehla jsem si do trávy,
A začala hvězdy pást.

K sobě a od sebe.
Já sháněla je k sobě,
A hledíc do nebe,
Chtěla patřit jen tobě.

Jménem každou z těch hvězd já
znala,
O čemž ty nemáš zdání.
Však co já se jich nahlídala,
Na té černé pláni.

Nad lesem měsíc, na trávě rosa,
Každý den místo spaní,
Chodívala jsem do luk bosa,
Stát se nebeskou paní.

Blaženě půlnoc nespavou,
Odbíjel zvon v kostele
Já měla nebe nad hlavou,
A hvězdy všude po těle.

Eliška Drbohlavová

Prší

Asi bude lejt

ňáký auto proklálo obzor

a jak mantra

nebo řadra

dalo vranám

cucat

A já neměl deštník

Mokro

Vojtěch Franců

Setkání

Scéna: Terasa kavárny na Avenue des Champs-Élysées s výhledem na Arc de Triomphe.

Postavy: Yves a Gerard

Gerard (přicházejí). Dobré odpoledne Yvesi, rád tě vidím.

Yves. Zdravím příteli, jak milé potkat po tak dlouhé době známou tvář ze studií.

Gerard. Již tomu bude deset let, co jsme se každý po škole vydali svojí cestou.

Yves. Ach, jak ten čas letí. Pověz, jakým povoláním se vlastně nyní zabýváš.

Po krátké debatě o současném životním stavu:

Gerard. Mluvil jsi vlastně od svého návratu do rodného města s někým kromě mě?

Yves: Nikoliv, snad kromě Helene, však víš, o které mluvím.

Gerard. To mne vůbec nepřekvapuje, předpokládám, že si jejím současném životě věděl úplně vše, než si jí vůbec po několika letech odloučení pohlédl do tváře.

Yves. Vskutku máš pravdu, ohledně mého talentu na hledání informací se toho moc nezměnilo. Avšak změnilo se toho mnoho od doby, co jsme byli na střední škole, není-liž pravda?

Gerard. To jistě ano, ale mě by velice zajímalo, co se změnilo ve tvém vztahu k již zmiňované slečně, tedy dnes již paní, že?

Yves. Jistě, že paní, již je tomu dlouho, co se před její jméno uvádí honosný vysokoškolský titul, stejně tak to není pár dní od doby, co vyměnila své rodné příjmení za příjmení muže, který již psal své první školní zápisky, zatím co já těšil zraky svých rodičů v porodnici.

Gerard. Ach jistě, váš věkový rozdíl není zanedbatelný. Živě si pamatuji, že jsi neměl úplně radost, když si věděl, že ona své studium střední školy již končí a ty zde budeš muset ještě několik let vydržet bez jejího úsměvu, který si tak zbožňoval. Ale zpět k mému původnímu dotazu.

Yves. Zajímá tě, co se změnilo v mém vztahu k ní. Jistě si zaslechl, že mé milostné vztahy za posledních pár let nebyly nekonečné, i když byly krásné. Ale přeci jen Helene se stěží dokáže něco vyrovnat. Můj vztah k ní se příliš nezměnil a mohu tě ujistit, že co jsem cítil tehdy, cítím i dnes.

Gerard. V tom případě tvoje situace asi není jednoduchá, mimochodem, jak vlastně probíhalo vaše setkání? To přeci muselo tvoji odpověď značně ovlivnit.

Yves (s posměškem). Naše setkání. Ani bys nevěřil, jak jsem se nemohl dočkat. Jistě si pamatuješ na tu restauraci na Faubourg Saint-Honoré, kterou jsem měl tak rád, vždyť jsi tam se mnou nejednou byl. Shledal jsem, že právě toto místo bude ideální pro naše první setkání po dlouhé době. Osobně jsem napsal dopis, ve kterém jsem ji pozval. Doručil jsem ho osobně do domu jejích rodičů, jelikož jsem neznal její přesnou adresu a kontaktovat jí pomocí běžných komunikačních prostředků zdá se mi příliš obyčejné, koneckonců, víš, jak si potrpím na výjimečnosti a pompě. Její otec se, se zvláštní bázni v očích, zavázal, že jí dopis předá. To také splnil, protože se mi Helene na kontakt uvedený v dopise zanedlouho ozvala. K mému velkému potěšení souhlasila. Do restaurace jsem přišel dřív, díky čemuž jsem ji viděl vystupovat z vozu, stejně tak jako jejího chotě, který vůz řídil.

Gerard. Tak ty jsi viděl i manžela?

Yves. Vskutku a ne poprvé. Když konečně přišla, připadal jsem si, jak kdybych se vrátil o mnoho let zpět. Naše konverzace byla celkem milá, avšak jsem se opět víc ptal já, než ona, tak jako tomu bylo vždy. Její život je téměř přesně takový, jak jsem si ho představoval. Pracuje jako advokát, manžel podniká, děti prozatím nemají.

Gerard. Jak tedy hodláš dál postupovat? Jak tě znám, jistě pro tebe neexistuje jediné překážky. Sám si přeci říkával, že manželství je jenom papír a že dokud do života nevstoupí děti, nic na světě nemůže překazit ani ty nejambicióznější plány, tedy alespoň co se vztahů týká. Nebo se snad myslím?

Yves. Ach, nelehkou otázku jsi mi položil, ale zkusím na ni tedy odpovědět. Věřím, že tvá schopnost imaginace je plně dostačující, proto odpovím takto. Představ si, že jsi došel na jakousi malebnou louku, řekněme třeba ve Švýcarských Alpách. Rozhlédneš se kolem sebe a uvidíš překrásnou květinu. Natolik oslní tvé smysly, že bys ji nejraději měl v záhonu ve své zahradě, byl by to klenot tvé zahrady a s radostí by ses o ni staral. Ale máš ji opravdu vytrhnout ze země, kde vyrostla, kořeny zapustila a kde tvoří nedílnou součást celého pitoreskního systému? A co když zvadne ještě dřív, než ji dovezeš do své zahrady? Nebylo by lepší zůstat pouze pozorovatelem a nechat jí tam, kde již má své místo?

Gerard (se smíchem). Myslím, že si vznesl víc otázek než odpovědí, avšak už pomalu začínám chápat, o co vlastně jde.

Yves. Pokusím se to tedy shrnout a dokončit tak, aby byla jasně patrná odpověď.

Gerard. To by od tebe bylo laskavé.

Yves. Jak jsi jistě pochopil, snažil jsem se vyjádřit svou nejistotu. Nevím, zda-li se mám vůbec o něco pokoušet, zdali by nebylo lepší vychutnávat její krásu pouze z pozice přítele nebo kamaráda. Čistě hypoteticky, když nyní provedu „invazi“ do jejího života a stanu se jejím partnerem, bude tomu tak navždy? Co když jí zkazím vztah, ve kterém mohla žít šťastně až do konce života? Často mě napadá myšlenka, že když zůstanu v pozadí, bude to mnohem větší důkaz lásky a úcty, než když se jí budu nějakým způsobem „dvořit“, bez ohledu na výsledek.

Gerard. Bravo, mohl by si dostat „Nobelovu cenu za ohleduplnost“. Avšak již mnoho let se říká, že „kdo nic nezkusí, nic nezíská“, nebo „risk je zisk“. Já si myslím, že pokud to nezkusíš, nebo si nenajdeš jinou „múzu“, dobře vím, že pro tebe múzou byla, tak nikdy nedosáhneš úplného štěstí v životě.

Yves. Nejsem téhož názoru. Pakliže to vezmeš z druhé strany, vlastně tvrdíš, že překonání vlastní sobeckosti znamená životní úpadek a ohleduplnost způsobí mi smutek. Vskutku dekadentní tvrzení, milý příteli.

Gerard. Nechtěl jsem, aby to takhle vyznělo, ale nebylo by mi milé, aby ses trápil kvůli nešťastné lásce, obzvláště, když ani nevíš, jestli neopětované.

Yves. Jak bych se mohl trápit kvůli nešťastné lásce, když ona „nečinnost“, kterou si zde nepřímo kritizoval, je vlastně projev lásky nejvyšší? Mimochodem, právě pro případ toho, že bych si našel novou múzu, je snad lepší nechat si volné pole působnosti?

Gerard. Dobře, jak myslíš. Jen doufám, že si tedy nějakou novou múzu tedy najdeš a nestane se z tebe starý mládenec.

Yves. Jistě tě nezklam. Když už jsme u těch vztahů, věříš, že v celoživotním vztahu má své místo fyzická krása?

Gerard. To mě nikdy nenapadlo, určitě nedokážu odpovědět hned.

Yves. Jistě budeš souhlasit, že vžitá představa o ideálním vztahu zahrnuje to, že je pokud možno nekončící stejně tak jako tu myšlenku, že se musí oba dva členové páru fyzicky přitahovat. Avšak když je tedy vztah celoživotní, znamená to tedy, že mě musí dokonce života přitahovat právě jedna osoba. Ale podle mě to je téměř nesplnitelné, jelikož neustále jednotvárná krása prostě časem omrzí. Když tedy tuto vžitou představu popřeme, mohou nastat jen dvě možnosti. První z nich je taková, že mě fyzicky nepřitahuje a tedy se mi nelíbí nikdo, což mi z mého pohledu přijde téměř nemožné. Druhá možnost zní tak, že jsem se svým celoživotním partnerem pouze kvůli jeho psychické kráse, avšak kvůli již zmiňovanému faktu mě zákonitě musí fyzicky přitahovat někdo jiný. A pokud budu své smysly alespoň trochu poslouchat, musí to vyústit nevěrou, která je obecně klasifikovaná jako špatná.

Gerard. Jestli tedy dobře chápu, co chceš vyjádřit, musím nesouhlasit, jelikož na začátku vztahu se oba lidé přitahují, což sám jistě uznáš. A pokud vztah trvá až dokonce života, nejsou partneři v průběhu celého vztahu již dostatečně ukojeni z vášnivého začátku? Já myslím, že v pozdějších fázích vztahu se už partneři orientují na sebe, jakožto na individua, jejichž krása pramení především z nitra, tedy na takzvanou psychickou krásu.

Yves. Tímto tedy říkáš, že od určitého věku se člověk orientuje jen na určitý druh krásy. Já osobně jsem toho názoru, že když člověk opravdu celoživotně miluje krásu, nedokáže se takto omezit.

Gerard. Myslíš tedy, že současná idea dokonalého vztahu jest špatnou pro každého, který opravdu miluje krásu?

Yves: Ach, příteli, každá idea, jakožto předpis, který udává, jak má nějaká věc vypadat, aby byla dobrá, jest špatnou, protože absolutně potlačuje individuální přístup jednotlivce. Avšak na zmiňované ideji jest nejhorsí, jak je svazující. Vždyť mezi další vžitě názory na vztahy také patří, že ni toliko jest důležitá vnější stránka člověka, jakožto stránka vnitřní. Proto by snad také obdivování, či milování fyzické stránky jiných lidí, než životního partnera nemělo snad býti takovým hříchem?

Gerard. Myslím, že hodně záleží na tom, co konkrétně podle tebe znamená milovat fyzickou stránku.

Yves. Myslím, že milovat něčí fyzické stránky, jakožto něčeho materiálního, znamená být onou krásou inspirován a považovat ji za výkvět materiálního světa, stejně tak jako se jí nechat absolutně okouzlit.

Gerard. Hmm, pakliže se tedy vyvaruješ jakéhokoliv fyzického styku s oněmi vnějšími stránkami a nebudeš je jaksí vyvyšovat nad kvality svého životního partnera, snad by nemělo býti problému.

Yves. Myslím, že zmiňované podmínky by nemělo být těžké splnit, protože fyzický styk není pro milování podmínkou a jakkoliv je fyzická krása okouzlující, nemůže se vyrovnat oné kráse psychické. Krása oné psychické nádhery podle mne vychází z její tajemnosti. Stejně tak si myslím, že pokud chci objevovat psychickou krásu, musím pravidelně objevovat i krásu fyzickou, bez které by jakékoli objevování jiných krás nebylo možné. Nebylo by to možné kvůli tomu, že pokud člověk neakceptuje, stejně tak jako neobjevuje krásu fyzického světa, jeho myšlení příliš omezené na cokoli jiného, tedy alespoň podle mého.

Gerard. Doufám, že se neurazíte, pokud naši debatu již v tomto bodě ukončím. Jistě bych rád pokračoval, bylo zde vyřčeno spoustu zajímavých myšlenek. Bohužel se musím již neprodleně odebrat k plnění svých závazků.

Yves. Samozřejmě. Bude mi ctí tě doprovodit. Stejně bych se rád prošel po ulicích rodného města.

Jan Dubický

Rozhovor s předsedou školního parlamentu

V čem spočívá úloha předsedy?

Předseda je ten, kdo svolává a řídí zasedání školního parlamentu – nebo by se o to měl alespoň snažit. 😊

Jaký má školní parlament význam pro obyčejného studenta (tzn. studenta, který není jeho členem)?

To je moc pěkná otázka. Význam školního parlamentu může být úplně pro každého studenta veliký. Nebo by mohl být. Já sám vidím školní parlament jako těleso, které nemá a ani by nemělo mít nějaké limity, pokud mluvíme o tvořivosti a nápadech, které jsou na zasedání vzneseny. Stručně řečeno – školní parlament bude takový, jaký si ho uděláme. Fantazii se

meze nekladou a kdokoliv může přijít na zasedání a bude vyslyšen. I tohle je skutečnost, za kterou jsem rád, protože vidím, že na zasedání chodí také studenti, kteří kolikrát nesouhlasí s obecně přijímaným většinovým názorem, ale nebojí se přesvědčit ostatní o svém přesvědčení. Jestli bude jejich pohled na věc plně přijat, to už závisí na hlasování. Na samotném výsledku ale kolikrát vůbec nezáleží – pro mě je úspěšné takové zasedání, kde se rozhoří diskuze, která někam směřuje. V tom bych viděl největší význam školního parlamentu. Můžeme totiž diskutovat téměř o všem...

Jsou nějaké velké úspěchy parlamentu, které bys chtěl zmínit?

Rád bych zmínil například projekt Krokus, o kterém bylo otištěno několik slov v Turnovsku v akci. Náš školní parlament je také v kontaktu s Parlamentem mládeže města Turnova, což považuji za velmi dobré, protože spousta nápadů z jiných škol či města k nám přiletne takřka z první ruky.

Předávání Cen gen. Aloise Lišky na závěr školního roku, které je spojeno s kulturním programem, pokládám také za pěknou akci, která byla obnovena díky školnímu parlamentu...

Jaká je největší slabina školního parlamentu?

Čas. Největší slabinou je rozhodně je nedostatek času, který zapříčiňuje průtahy v realizaci jednotlivých projektů a kolikrát ani nedovolí začít projekty náročnější... Potom mě trápí skutečnost, že lidé, kteří podle mého názoru mají ve školním parlamentu, co říci nebo se zabývají věcmi veřejnými – a tím nemyslím jenom politiku – se schůzek parlamentu příliš neúčastní. Je to velká škoda. I proto jsme se rozhodli na minulém zasedání poněkud upravit stanovy: Na běžná jednání budou mít, pokud vše půjde dobře, od příštího školního roku přístup všichni studenti. Počet jednotlivých "hlasů", které připadnou na jednu třídu, bude neomezený, místo nynějších dvou. Znamená to, že třídy, kde bude větší počet studentů, kteří budou chtít do politiky školního parlamentu mluvit, budou smět vyslat studentů více – naproti tomu třídy, které se o školní parlament příliš nezajímají, nebudou muset své zástupce v parlamentu mít. Pravdou je, že tato novinka má svá úskalí, vše je ale v procesu a od září se snad dočkáme nových stanov...

Na co jsi za svou kariéru předsedy nejvíce hrdý?

Největší radost mi stále dělá to, že školní parlament pomalu, ale jistě začíná vypadat tak, jak by podle mého názoru vypadat měl... Začíná se o věcech mluvit. Už tam není jenom skupinka lidí, která přišla "zabít" velkou přestávku a chtěl bych, aby to tímto směrem pokračovalo. Mám také velkou radost, že se podařilo obnovit Ceny gen. Lišky. Myslím, že Gymnázium Turnov může být právem na armádního generála, válečného hrdinu od Dunkerque a hlavně absolventa Aloise Lišku hrdé a jsem rád, že mu patří v nabitém školním roce téměř celý den...

Jan Dubický, 5.A

Na vydání se podíleli: Pavlína Pacáková

Mollie Schaefer

Eliška Drbohlavová

Tereza Kozáková

Nicol Laurinová

Tonnam Tachawatanawisal

Elen Drahoňovská

Kristýna Kalkusová

Adéla Růžičková

Vojtěch Franců

Jan Dubický